

ת"פ 10984/08/15 - מדינת ישראל נגד אמיר איסאקוב (עציר) - הובא

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
ת"פ 10984-08-15 מדינת ישראל נ' איסאקוב(עציר)

בפני בעניין: כבוד השופטת דנה מרשק מרום
מדינת ישראל - באמצעות פמ"מ וע"י עו"ד
תור-זאבי

המאשימה

נגד

אמיר איסאקוב (עציר) - הובא וע"י עו"ד
בן-יהודה

הנאשם

גזר דין

1. הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בביצוע עבירות של **שוד מזוין בחבורה** לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 [להלן: "חוק העונשין"], **קשירת קשר לפשע** לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, ו**מעשה פזיזות ורשלנות (נהיגה ברכב)** לפי סעיף 338 (א)(1) לחוק העונשין.

2. מהכרעת הדין ומכתב-האישום עולה, כי הנאשם קשר קשר לשדוד רכב עם נ.ב., יליד 1997, קטין בעת האירוע [להלן: "הקטין"], שהוא מתאבק גדול גוף, אשר זכה באליפות ישראל לנוער.

ביום 9.7.15 בשעה 01:50 לערך, החנה א ח (להלן: "המתלונן") רכב מסוג טויוטה קורולה (להלן: "הרכב") בחניית ביתו ב----.

בהתאם לקשר, הגיעו הנאשם והקטין אל עבר המתלונן, כאשר הנאשם החזיק אקדח בידו האחת. השניים היו לבושים בגדים שחורים, לרבות "קפוצ'ון", והנאשם הרים את חולצתו בידו האחרת, כך שכיסתה את החלק התחתון של פניו. הקטין ניגש אל הרכב, פתח את דלת הרכב ומשך את המתלונן מחוץ לרכב. מיד לאחר מכן פנה הנאשם אל המתלונן, ובעודו אווז באקדח ומכוונו לעברו אמר לו "לעוף" מהמקום. בתגובה נמלט המתלונן מהמקום.

הנאשם והקטין נכנסו אל הרכב, הנאשם נהג ברכב, השניים הסיעו אותו במהירות וללא אורות לאחור, עלו על אי תנועה, עצרו לרגע והמשיכו בנסיעה מהירה קדימה, חלפו בסמוך לשני עובדי עירייה אשר עסקו בצביעת הכביש, וכמעט פגעו בהם.

הנאשם והקטין הסיעו את הרכב למקום לא ידוע, וביום 28.7.15 נמצא הרכב בעיר רחובות.

עמוד 1

3. עניינו של הקטין מתנהל במסגרת כתב-אישום נפרד, והוא העיד מטעם התביעה בתיק דנן.

ראיות לעונש

ראיות מטעם התביעה

4. ב"כ המאשימה הגישה את גיליון הרישום הפלילי של הנאשם (ת/1) ממנו עולה, כי לחובתו של הנאשם 5 הרשעות החל משנת 2004 (מבית המשפט לנוער). הנאשם הורשע במגוון עבירות רכוש ואלימות, לרבות תקיפה וחבלה בצוותא, פציעה כשעברייני מזויין, שוד מזויין, ונשיאת נשק. הנאשם, כבן 29, ריצה למעלה מ-9 שנות מאסר במצטבר עד כה.

5. ב"כ המאשימה הגישה גזר דין מיום 22.2.10 בת"פ (מחוזי מרכז) 7179-01-09 (ת/3) ממנו עולה, כי הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירות של שוד מזויין ובנשיאת נשק. הנאשם שדד ממאבטחת של גן ילדים, בצהרי היום, אקדח שהיה ברשותה, לאחר שהצמיד בחוזקה סכין לצווארה ואיים עליה כי ישחט אותה. הנאשם נמלט כשהאקדח בידו, והאקדח לא אותר.

בית המשפט המחוזי השית על הנאשם מאסר בפועל בן 5 שנים, הפעיל מאסר על תנאי של שנה במצטבר, כך שבסך הכל נגזרו עליו 6 שנות מאסר. כן הוטל עליו מאסר על תנאי בן 18 חודשים, אותו אני מתבקשת להפעיל כעת.

יצויין, כי ערעור שהגיש הנאשם על חומרת העונש נדחה (ע"פ 2642/10, מיום 28.11.11).

6. הוגש גיליון רישום תעבורתי של הנאשם (ת/2) ממנו עולה, כי בשנת 2016 (ככל הנראה, תוך כדי מעצרו בתיק זה) הורשע בעבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה (מיום 16.3.15, 4 חודשים טרם האירוע הנוכחי) ונדון למאסר של 3 חודשים בפועל (כשב"כ המאשימה לא התייחסה לעובדה כי, ככל הנראה, ריצה מאסר תוך כדי מעצרו הנוכחי).

טיעוני הצדדים

7. ב"כ המאשימה פירטה באשר לערכים החברתיים שנפגעו ונסיבות ביצוע העבירות. הדגישה את מימד התכנון שקדם לביצוע השוד בין הנאשם לבין הקטין. הנאשם הצטייד באקדח, השניים לבשו בגדים שחורים וקפוצ'ון בשלהי חודש יולי ועמדו בכניסה לחניון בשעת לילה מאוחרת. עוד טענה, כי לנאשם חלק מרכזי בביצוע העבירות, הוא שאחז בנשק, כיוון אותו לעבר המתלונן, והורה למתלונן להימלט מהמקום. בהמשך נכנס לרכב וביצע את הנסיעה הרשלנית תוך הימלטות מהזירה. העובדה שהשוד

בוצע בחבורה מהווה נסיבה נוספת לחומרה, כאשר הופעתו של הנאשם כתגבורת לאחר ששותפו הקטין פתח את דלת הרכב והוציא את המתלונן החוצה, הגבירה את האיום על המתלונן.

התובעת התייחסה לנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה, ולסכנות האפשרויות בתרחיש מסוג זה, אשר הסתיים בפגיעות פיזיות קלות. ציינה, שלא נתפס נשק ולכן לא עתרה להחמיר את הענישה בשל רכיב זה. הדגישה, כי מעבר לפגיעה הכספית של המתלונן, הוא גם חווה פגיעה נפשית והזכירה, שהמתלונן התייצב להעיד בבית המשפט בשתי הזדמנויות.

במהלך עדותו תיאר המתלונן כי הוא עדיין סובל מפלאשבקים, חוסר שקט, חולם על האירוע, מתקשה לישון, והוא חווה חוויה קשה אותה נאלץ לשחזר בכל פעם שחוזר לביתו.

באשר לצורך בהרתעה אישית, הפנתה התובעת למאסר המותנה שהוטל על הנאשם בתיק השוד הקודם בגינו ריצה מאסר ממושך ממנו שוחרר ביום 22.12.14, כשבסמוך לשחרורו הוא שב וביצע את אותן עבירות חמורות, ויש בכך כדי להוות שיקול לחומרה המלמד על מסוכנותו.

עוד טענה למתן משקל לשיקולי הרתעת הרבים לפי סעיף 40' לחוק העונשין, שכן בית-המשפט מצווה לתרום חלקו במאבק לתופעת השוד באמצעות הטלת עונשים מרתיעים.

ב"כ המאשימה עתרה למתחם ענישה שנע בין 5 ל- 9 שנות מאסר, טענה כי יש למקם את העונש בחלקו העליון של המתחם לאור עברו הפלילי והעובדה שלא לקח אחריות על מעשיו, להפעיל במצטבר את המאסר על תנאי התלוי כנגדו במלואו ולהטיל קנס ופיצוי למתלונן.

8. ב"כ הנאשם טען כי הנאשם לא הורשע בהחזקת נשק וגם לא התבקשה הרשעתו בעבירת נשק, כך שיש לזקוף לזכותו את האפשרות כי ביצע את השוד באמצעות אקדח דמה.

באשר לעונש, טען הסניגור בכנות, כי אין ביכולתו להציג שיקולים רבים לטובת הנאשם, שהכחיש את ביצוע העבירה וטען לחפותו.

הסניגור ציין שהנאשם נתון בתנאי מעצר במהלך למעלה משנתיים (מיום 20.7.15) ומוחזק בתנאי הפרדה על רקע אירוע במהלכו שפכו עליו שמן וקיים חשש שיפגעו בו שוב.

עוד טען, כי בניהול המשפט התגלו מחדלים שהמטרה ביצעה בחקירה, כשבית-המשפט התייחס לכך בהכרעת-דינו, והנאשם בצדק הרגיש שהמטרה ניסתה להפלילו.

ב"כ הנאשם הזכיר שנעשו מאמצים בשלבים אחרים כדי לנסות ולסיים את התיק, אך הדבר לא צלח.

ב"כ הנאשם אישר שהמתלונן עבר חוויה לא פשוטה, אך כפי שמסרה התובעת, הוא לא נפגע פיזית. הרכב הושב למתלונן ללא פגיעה.

הסניגור הזכיר, כי המתחם נקבע לפי העבירות ולא לפי הנאשם, והגיש פסיקה (בין השאר של שוד נהגי מוניות,

הזוכים לשיטתו להגנה מיוחדת של בית-המשפט) על בסיסה ביקש לקבוע מתחם שנע בין 2 ל-4 שנות מאסר בפועל, כשלטענתו יש למקם את עונשו של הנאשם באמצע המתחם. הסניגור לא חלק על הפעלת המאסר על תנאי, אך עתר לכך שבית-המשפט לא יפעיל את כולו במצטבר אלא בחלקו, כאשר צריך להשאיר מקום לשיקומו של הנאשם, שהוא עדיין אדם צעיר.

הסניגור הסביר שהנאשם, גם אם אינו אומר זאת בעצמו, מבין את חומרת המעשה.

9. בדברו לבית-המשפט, מסר הנאשם כי הוא מבין את חומרת המעשים המתוארים בכתב-האישום. תיאר, כי לאורך השנים מוטלים עליו מאסרים ממושכים, הוא מעוניין להשתנות וביקש כי יעבור טיפול במסגרת שב"ס, שכן הוא אדם צעיר, כשבינתיים הוא משתף פעולה בשיחות פרטניות עם העו"ס. ביקש למסור סליחה אם אדם כלשהו נפגע ממעשיו.

דין והכרעה

10. בהתאם להוראות תיקון 113 לחוק העונשין בסעיף 40ג(א), לצורך קביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.

11. הנאשם במעשיו הפך את המרחב הציבורי לסביבה מאיימת, ופגע בסדר הציבורי ובתחושת הבטחון של הציבור בכללותו - ושל המתלונן בפרט. הפגיעה היא בעוצמה גבוהה נוכח שעת האירוע ותחושת האיום שאחזה במתלונן על רקע הופעת שני הנאשמים בסמוך לביתו, כשהוא מוצא מרכבו ומאויים באקדח:

"בתיקים מעין אלו פני הנפגעים אמנם משתנים, אך הסיפור נותר דומה. לאמור, אדם מחליט כי יתעלם מזכות היסוד של קניין הזולת, מתוך רדיפת בצע. בהתאם, הוא נכנס לביתו של האחר או מפעיל כוח נגדו ברחוב. הנזק אינו רק בפגיעה ברכוש, אלא בתחושת הביטחון של אזרחים תמימים, שכל חטאם שהם בעלי רכוש. הפגיעה אינה רק בכסף, אלא בעוגמת הנפש והפחדים הנמשכים של הנפגע עקב המעשה. מטבען של צלקות מעין אלו שהן נמשכות (ראו: ע"פ 6032/16 לוי נגד מדינת ישראל [23.7.17], פסקה 2).

על התופעה של נהגים המותקפים באלימות, מוצאים מרכבם והשוודדים נמלטים עם הרכב, נאמר:

"אכן, לאחרונה אנו עדים לתופעה שלא היתה מוכרת עד כה, כאשר בצמתים מרכזיים ואף בטבורה של עיר, מותקפים נהגים באלימות רבה, מוצאים מרכבם והעבריים נמלט עם הרכב שגנב מהזירה. זהו גלוי נוסף של נחשול האלימות השוטף את המדינה, המתאפיין בתעוזה רבה של המבצעים ופריקת עול מוחלטת, עד שאזרחים שוב אינם בטוחים גם במקומות שעד כה התהלכו או נסעו בהם ללא חשש..." (ראו בע"פ 7672/06 מדינת ישראל נגד אבו עמרה [6.3.07], בעמ' 3).

12. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, לפי סעיף 40ט(א) לחוק העונשין, המדובר באירוע שוד רכב בעל מימד תכנון מובהק. הנאשם הגיע יחד עם קטין בעל מראה חסון וגבוה בעוד השניים מצויידים ב"קפוצ'ונים" שחורים באמצע הקיץ והנאשם אוחז באקדח, כשעובדות האירוע מעלות חלוקת תפקידים ברורה בין השניים.

הנאשם והקטין ארבו למתלונן בעת שהחנה את רכבו בחניית ביתו בשעת לילה מאוחרת, בסמוך לשעה 2:00 לפנות בוקר. בהתאם לחלוקת התפקידים, הקטין הוא זה שפתח את הדלת ומשך את המתלונן מחוץ לרכב, ומיד לאחר מכן פנה הנאשם אל המתלונן, כיוון את האקדח לעברו ופנה אליו באופן מאיים וגרם למתלונן להימלט מהמקום. בהמשך הנאשם, אשר נהג ברכב, סיכן את המשתמשים בדרך באופן נהיגתו, כפי שעלה מעדויות עובדי העירייה שבהם כמעט פגע. עיננו הרואות, אם כן, כי לנאשם חלק מרכזי באירוע.

13. אמנם האירוע בכללותו לא הסתיים בנזקים או בחבלות, שכן הנאשם והקטין נקטו באלימות פיזית קלה כלפי המתלונן, והרכב הושב למתלונן. עם זאת, לא ניתן להתעלם מהנזק הפוטנציאלי שעלול היה להיגרם לגוף, לרכוש ולמשתמשים בדרך מהאירוע בכללותו. בהקשר זה יוער, כי כפי שצוין על-ידי ההגנה, הנשק לא נתפס ולא ברור הפוטנציאל הקטלני הטמון בו; עם זאת, קיים חשש אינהרנטי להסלמה תוך כדי אירוע שוד, גם אם הוא מתחיל באלימות מינורית.

לצד האמור, הוכח כי למתלונן נגרם נזק נפשי כמי שהיה קרבן לשוד בסמוך לביתו. בעניין זה, קיימות קביעות חוזרות של בית-המשפט העליון ולפיהן, גם אם יקבל קורבן השוד את כל רכושו בחזרה בלא פגע, לא במהרה יחלימו צלקותיו הנפשיות, וזאת על רקע המימד הפוגעני, האלים והמאיים בעבירת השוד (ראו, למשל, בע"פ 3907/10 נעאמנה נגד מדינת ישראל [23.3.11]). בעדותו תיאר המתלונן כי הוא סובל מ"פלאשבקים", חוסר שקט, הוא מדווח לאימו כשהוא חוזר מאוחר, ולעתים האירוע פוקד אותו בחלומות (עמ' 12 לפרוטוקול, שורות 25-28; פסקה 9 להכרעת-הדין). עוד תיאר את החשש להתייצב בבית-המשפט ולראות את פניו של מי שפגע בו, וכן את תחושתו כי תהיה רגרסיה במצבו לאחר שהצליח להתאושש במעט מהאירוע (עמ' 13 לפרוטוקול, שורות 24-26).

14. לעניין מדיניות הענישה יאמר באופן כללי, כי מנעד הענישה בעבירות שוד הוא רחב, וכדבריו של כב' השופט רובינשטיין (כתוארו אז) בע"פ 4841/13 ספי נגד מדינת ישראל, (6.2.14):

"באשר לקביעת מתחם העונש ההולם - כנודע, לובשת עבירת השוד פנים וצורות רבות וקביעת מתחמי הענישה ההולמים בגינה מגוונת... את המסגרת קבע כמובן המחוקק בקביעת 'תג עונש' לעבירה זו - אין זהה דינה של עבירה שנעברה תוך פגיעה פיזית אלימה לעבירה שבוצעה על דרך הפחדה בלבד; אין זהה דינה של עבירה שנעברה לאחר תכנון והכנה מוקדמים לעבירה אקראי-ספונטנית; אין זהה דינה של עבירה שנעברה בחבורה לדינה של עבירת אדם יחיד; אין זהה דינה של עבירה שנעשתה תוך שימוש בנשק, חם או קר, לעבירה שנעשתה ללא שימוש בנשק; אין זהה דינה של עבירה חד-פעמית למסכת שיטתית של עבירות..." (ראו בפסקה י"א).

באשר למדיניות הענישה בעבירת שוד מתוכננת המבוצעת בצוותא נאמר:

"עבירות שוד ואלימות, ובמיוחד כאלה המבוצעות בצוותא לאחר תכנון מראש, מצריכות תגובה עונשית חמורה ואפקטיבית כמסר של הגנה על ביטחון הציבור וכמסר חינוכי שייקלט בתודעת הציבור" (ע"פ 3069/05 מדינת ישראל נגד אורן אבוטבול [2.8.06]).

15. מתחם העונש ההולם ייקבע בהתחשב במדיניות ענישה זו ובנסיבות ביצוע העבירות, הכוללות: ביצוע עבירת שוד של רכב, באופן מתוכנן ובצוותא, תוך נקיטה באיומים, באלימות פיסית מינורית ובסיוע אקדח (כשיש לקחת בחשבון כי התביעה לא עתרה להחמרה בענישה על רקע החזקת נשק חם, שכן האקדח לא נתפס), תוך הימלטות מהזירה בנהיגה נמהרת.

16. עינתי בפסיקה שהוצגה על-ידי ב"כ הצדדים ובפסיקה נוספת, ולצורך קביעת מתחם העונש ההולם אציין את המרכזיים שבהם:

ע"פ 5411/13 אפרת נגד מדינת ישראל [10.12.14] - המערער הורשע על יסוד הודאתו במספר עבירות בשני אירועים שונים: באירוע הראשון הורשע בעבירות של דרישת נכס באיומים, גניבה, נהיגה ללא רישיון וללא ביטוח, בכך שהזמין פיצה וארב לשליח שהגיע רכוב על קטנוע. המערער ניגש אל השליח, ובעודו אוחז בחפץ הנחזה לאקדח, הורה לו להתניע את הקטנוע, משך מראשו של השליח את הקסדה, איים עליו באקדח המדומה, דרש ממנו את הטלפון הנייד ואת הכסף. השליח הצליח לחטוף בחזרה את הטלפון הנייד וברח מהמקום. המערער עלה על הקטנוע ונמלט מהזירה.

באירוע השני הורשע בביצוע עבירות של שוד בנסיבות מחמירות ונהיגה ללא רישיון וללא ביטוח, אשר התרחש כשבועיים לאחר מכן. המערער שוב הזמין פיצה וארב לשליח, תפס את צרור המפתחות שהחזיק השליח, כיוון לעברו סכין מטבח והורה לו להביא את הכסף ואת הטלפון, תוך שערך חיפוש בכיסיו ואיים עליו כי ישחט אותו אם לא יוציא הכל. השליח אכן מסר את כל הרכוש, והמערער רץ לעבר הקטנוע, עלה עליו, נמלט מהמקום, ונתפס כעבור מספר שעות לאחר שהשליח הבחין בו.

בגין האירוע הראשון קבע בית-המשפט המחוזי מתחם ענישה שנע בין 2 ל- 4 שנות מאסר; בגין האירוע השני (עבירת השוד) נקבע מתחם ענישה שנע בין 3 ל- 6 שנות מאסר. לחובת המערער עבר פלילי מכביד, לרבות בעבירת שוד, הוא ביצע את העבירות זמן קצר לאחר שחרורו ממאסר, והוטל עליו עונש של 5 שנות מאסר בפועל.

ערעור על חומרת העונש נדחה, תוך שבית-משפט עליון ציין, כי ייתכן וקיימת החמרה מסוימת בקביעת המתחם נושא האירוע השני, אך אין המדובר בסטייה המצדיקה התערבות של ערכאת ערעור.

ע"פ 1114/15 גנאים נגד מדינת ישראל [16.11.15]: המערער ביצע עם אחר שוד של חנות מכולת,

כשהשניים הצטיידו בכפפות ובכלי הנראה כאקדח, הם הגיעו למכולת כשהם רעולי פנים, ערכו חיפוש על גופו של המוכר, והורו לו לפתוח את הקופה ולהעביר את תוכנה, ₪5000, מכשיר dvdותיק מסמכים אישיים. המערער הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירות של קשירת קשר לפשע ובשוד בנסיבות מחמירות. בית-המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה שנע בין 18 ל- 60 חודשי מאסר, ועל המערער, אדם נעדר עבר פלילי, הוטל עונש מאסר בפועל בן 42 חודשים ופיצוי בסך 10000 ₪.

ערעור על חומרת העונש נדחה, אם כי בית המשפט העליון ציין כי אכן עונשו של המערער הוא ברף העליון, חרף היותו נעדר עבר פלילי. עם זאת נקבע, כי יש לקחת בחשבון שמדובר בשוד שבוצע עם אחר שהמערער סירב לגלות את זהותו, תוך תכנון מוקדם ותוך שימוש בנשק או בכלי הנחזה כנשק. גם אם השוד לא בוצע באלימות, הרי שיש בחיפוש שנערך על גופו של המוכר כדי להטיל עליו אימה ולהותיר בו טראומה. כן צוין, כי תסקיר שירות המבחן הצביע על סיכון גבוה להישנות ביצוע עבירות.

ת"פ (מחוזי לוד) 46408-08-15 **מדינת ישראל נגד שומרי** [1.1.17] (הוגש על-ידי ההגנה): הנאשם הורשע על פי הודאתו, במסגרת הסדר דיוני, בשתי עבירות של שוד בצוותא, בשתי עבירות של קשירת קשר לפשע, ובעבירה של ניסיון שוד. כתב האישום מפרט שני אירועים מתוכננים של שוד מוניות שבוצעו במעורבות של אחר, וניסיון שוד מונית נוסף. האירועים לוו באלימות מינורית, של מכה על היד לנהגת מונית, ודחיפה בחוזקה בפניו ובחזה של מתלונן נוסף, וללא שימוש בכלי נשק. נקבע כי מדובר בשלושה אירועים שונים, ובגין שני אירועי השוד, שבסופם נמלטו הנהגים מהמוניות והנאשם נסע בהן, נקבעו שני מתחמי ענישה שכל אחד מהם נע בין 24 - 48 חודשי מאסר; בגין האישום של ניסיון השוד, נקבע מתחם ענישה שנע בין 18 ל- 42 חודשי מאסר.

על הנאשם, שהוא אדם נעדר עבר פלילי, אך טמונה בו מסוכנות גבוהה והוא לקח אחריות על מעשיו, הוטל עונש מאסר בפועל בן 54 חודשים.

ת"פ (מחוזי חיפה) 46820-07-16 **מדינת ישראל נגד מיכולסקי** [22.6.17] (הוגש על-ידי ההגנה): הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בביצוע עבירות שוד, שימוש ברכב ללא רשות, נהיגה ללא רישיון וללא ביטוח, בכך שהנאשם ואחר החליטו לבצע יחדיו שוד של נהג מונית, ביקשו מהנהג להסיעם לבית חולים והורו לו בשלב מסוים לעצור. האחר אחז בשתי ידיו את צווארו של המתלונן, ובמקביל הנאשם יצא מהמונית, פתח את דלת המונית הקרובה לנהג, הצמיד סכין לצווארו, איים עליו שימסור להם את הכסף והרכוש ושייצא מהמונית. הנאשם נטל את ארנקו של הנהג, האחר נטל מהנהג תכשיטים וטלפון, ומפאת פחדו מפני השניים, יצא המתלונן מהמונית, נדחף והופל על הקרקע ולאחר מכן התיישב הנאשם במושב הנהג והאחר לצדו. המונית נמצאה נטושה, לאחר שפורקו ממנה חלקים.

בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה שנע בין 30 ל- 60 חודשי מאסר, ועל הנאשם, אדם נעדר עבר פלילי, הוטל עונש של 30 חודשי מאסר בפועל.

17. פסקי-דין אלו משקפים קשת מקרים רלבנטיים, כאשר לאחר ביצוע אבחנות מתבקשות, אני קובעת מתחם עונש הולם אשר נע בין 2 - 5 שנות מאסר בפועל לצד פיצוי ממשי לנפגע העבירה.

18. בעניינו של הנאשם לא נטען ולא הוצג כל שיקול אשר מצדיק חריגה מהמתחם מטעמי שיקום (או מטעמי הגנה על שלום הציבור) ועל כן, עונשו ייגזר בתוך המתחם.

19. באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות לפי סעיף 40יא' לחוק העונשין ייאמר, כי יש לזקוף לחובתו של הנאשם קיומו של עבר פלילי מכביד למדי, כשעוד בבית-משפט לנוער הוטל עליו עונש מאסר בפועל בן 18 חודשים, וסך הכל, עד לעת הנוכחית, ריצה 9 שנות מאסר בפועל. כפי שהדגישה ב"כ המאשימה, יש ליתן משקל לחומרה להרשעה משנת 2010 בגין ביצוע עבירת שוד ונשיאת נשק, כשאז הנאשם שדד ממאבטחת של גן ילדים, בצהרי היום, אקדח שהיה ברשותה, לאחר שהצמיד בחוזקה סכין לצווארה ואיים עליה כי ישחט אותה. על הנאשם הושת עונש מאסר בפועל ממושך, בן 5 שנים, כשאז - כמו היום - קיומו של מאסר על תנאי לא הרתיעו, ובסופו של דבר נגזרו עליו 6 שנות מאסר לאחר שמאסר על תנאי בן שנה הופעל במצטבר.

בהקשר זה ייאמר עוד, כי עיתוי ביצוע העבירות גם הוא פועל לחובתו של הנאשם, כאשר הוא שוחרר ממאסר ממושך בסוף דצמבר 2014, וכ - 6 חודשים לאחר מכן, חזר לסורו וביצע עבירות דומות שהן נושא גזר-דין זה.

הנאשם ניהל הוכחות, כשכמובן אין בכך כדי להביא להחמרה בעונשו, אך לא ניתן לזקוף לזכותו הודאה ולקיחת אחריות על המעשים, כשהמכלול מעלה תמונה של אדם שטמונה בו רמת סיכון גבוהה להישנות עבירות.

20. כנגד הנאשם תלוי ועומד מאסר על תנאי בן 18 חודשים, כאשר התביעה עותרת להפעילו במצטבר, ואילו הסניגור עותר להפעיל את חלקו, למצער, בחופף, כדי להותיר פתח של תקווה לנאשם. אין מקום לקבל את גישת ההגנה, כאשר לא הוצג ולו שיקול אחד הנוגע לנסיבותיו האישיות של הנאשם המצדיק ללכת לקראתו. הנאשם מוכיח במעשיו כי הוא רצדיביסט, שמאסרים בפועל ומאסרים על תנאי אינם מרתיעים אותו. יתרה מכך אזכיר את הכלל הקבוע בסעיף 58 לחוק העונשין ולפיו, תקופת מאסר על תנאי תרוצה באופן מצטבר, כאשר בית-משפט רשאי לסטות מכלל זה על בסיס טעמים שיירשמו. טעמים כאלו אינם בנמצא בעניינו של הנאשם, אלא ההפך הוא הנכון; יש להפעיל מאסר על תנאי במצטבר כאשר עסקינן בנאשם שחוזר לבצע עבירות דומות זמן קצר לאחר ששוחרר ממאסר:

"... נראה כי יש לקבל את טענת המשיבה בערעורה שכנגד, והיא כי יש להורות על ריצוי המאסרים המותנים שהוטלו על המערער... באופן מצטבר זה עם זה ובמצטבר עם הטלת עונש המאסר במקרה זה, ולא באופן חופף. זאת, נוכח הוראת סעיף 58 לחוק העונשין, על פיה ככלל, תקופת מאסר על תנאי תרוצה באופן מצטבר על פני התקופה שנקבעה לעונש מאסר בפועל, כאשר בית המשפט רשאי לסטות מכלל זה אך מטעמים שיירשמו. כך גם, ככל שגדלה מידת הזיקה בין העבירה הנוכחית לבין העבירה שבגינה הוטל עונש המאסר המותנה, כך תיטה הכף לטובת החלת ברירת המחדל של צבירת עונשים על פני החלתם בחופף... בענייננו, לא נמצאו טעמים המצדיקים השתת העונשים באופן חופף, כחריג לכלל של הצטברות עונשים. אדרבה, נוכח עברו הפלילי של המערער והעובדה שלא בחל מלשוב לסורו בחלוף זמן מועט ביותר, חרף

המאסרים המותנים אשר הוטלו עליו בגין ביצוע מעשים דומים בעבר אשר כשלו מלהרתיעו, נוטה הכף בבירור לכיוון ברירת המחדל של צבירת עונשים על פני החלתם באופן חופף... אשר על כן ובצירוף נסיבות העבירה הנוכחית, קיימים טעמים כבדי משקל להפעיל את עונשי המאסר על תנאי באופן מצטבר - הן לגבי היחס בין שתי תקופות המאסר על תנאי שהוטלו על המערער, האחת למשך 18 חודשים והשניה למשך 6 חודשים, והן לגבי הצטרפותן לעונש המאסר בפועל שנקבע בתיק זה (ראו בע"פ 2336/16 מזראיב נגד מדינת ישראל [14.12.17], פסקה 32; הדגשות שלי, ד.מ.מ.)

21. לא הוצגו לפניי שיקולים ממשיים אותם ניתן לזקוף לטובת הנאשם, למעט תנאי מעצרו - מהם לא התעלמתי, ולאור כל האמור לעיל, הכרעתי היא כי יש להעמיד את עונשו מעל לאמצע המתחם, להפעיל את המאסר על תנאי במלואו, במצטבר, וכן להטיל פיצוי לטובת המתלונן.

22. אשר על כן, אני גוזרת את דינו של הנאשם כדלקמן:

48 חודשי מאסר בפועל.

מפעילה מאסר על תנאי בן 18 חודשים אשר הוטל על הנאשם בגזר-דין מיום 22.2.10 בת"פ 1719-01-09 (מחוזי מרכז) במצטבר, כך שסך הכל ירצה הנאשם עונש מאסר בפועל בן 66 חודשים מיום מעצרו, 20.7.15

12 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו עבירות שוד לפי סימן ג' לפרק י"א לחוק העונשין; 6 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו עבירות לפי סעיף 338 לחוק העונשין.

מטילה על הנאשם פיצוי על סך 10000 ₪ לטובת המתלונן, א ח, אשר יופקד בקופת בית-המשפט עד ליום 1.6.18. לא יופקד הפיצוי במועדו, יישא הפרשי הצמדה וריבית מיום גזר-הדין ועד התשלום המלא והגבייה תועבר למרכז לגביית קנסות.

על ב"כ המאשימה למסור את פרטי המתלונן למזכירות בית-המשפט תוך 7 ימים ולהודיע לו לאלתר אודות הפיצוי שנפסק לטובתו.

הודעה זכות ערעור לבית-המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"א טבת תשע"ח, 08 ינואר 2018, במעמד ב"כ הצדדים והנאשם.

